

II 49724

HUMORISTIČNI LIST

ŠKRAT

Izhaja mesečno dvakrat.

Številka stane 2 D.,
letno 30 D.

Uprava in uredništvo: Škrat,
Kranj šte. 35.

Inserati
po dogovoru.

Štev. 1.

V Kranju, dne 9. aprila 1927.

Leto I.

Moderni javni lokal.

Poslali smo Vam naš novi list na vpogled, ter upamo, da se na ta edini gorenjski list gotovo naročite. Ako list obdržite, se že smatrate za naročnika, v nasprotnem slučaju prosimo, da nam list **takoj vrnete!** Izhajal bo mesečno dvakrat in znaša naročnina letno samo **30 Din.** Prva številka obsega 4 strani, nadaljne številke pa se bodo tiskale na več straneh. Položnice priložene ter Vas prosimo, da naročnino vpošljete naprej.

Uprava „Škrata“.

—fi—

Vrag z vragom.

Slika iz letošnje maškarade.

$$7 + 9 = 16 + 8 = 23, \text{ ne } 24 + 9 =$$

Vražje številke! Dan na dan samo ljubo seštevanje. Človek mora otopeti, če bi ne hotel!

$$+ 9 = 33 + 5 = 38 + 8 =$$

Ah! Ko bi človek imel vsaj po delu kako razvedrilo. Da bi se dvakrat, kaj dvakrat, le enkrat, samo enkrat na teden ali celo na mesec lahko raztresel v prijetni družbi pri kozarcu —

$$= 46 + 5 = 51 + 3 = 54 + 7 + 61 + 4 = 65 + 8$$

Tako pa . . . O, ljubi Bog! Tri leta sem poročen, tri leta — dolga kot večnost. Da večnost, ker je dan na dan ista pesem. In pravijo, da je zakon raj! Vrag s takim —

$$+ 8 = 73 + 4 = 77 +$$

Zjutraj v pisarno, opoldne domov. Ob dveh v pisarno, ob šestih domov. In — konec! Namesto, da bi šel na kozarec vina, da bi se raztresel po dnevnem delu v prijateljski družbi, da bi se otresel številke, ki ti brne cel božji dan po glavi — pa poslušaj ženo doma: da je salata po 5 kron, jajca 9 par, da je sestrina hčerka stara 17 let, da je svétnikova gospa dala 835 dinarjev za novo obleko i. t. d. i. t. d. — hudič naj vzame zakon in številke!

$$+ 4 = 81 + 2 = 83 + 5 = 88 + 3 = 91 + 6 = 97 +$$

$$+ 9 = 106 + 8 = 114 + 7 = 121 + 7 = 128. - 8;$$

ostane 12. $12 + 5 = 17 + 9 = 26 + 8 =$ Vsakega tepca, ki se ženi, bi morali poučiti, kaj se pravi zlata prostost. Tri leta, Bože moj, in ne enkrat, da bi mogel biti sam, brez številke . . .

$$+ 8 = 34 + 7 = 41 + 5 = 46$$

Ne, zdaj je pa dovolj! Zdaj zvozim enkrat, kot v onih lepih, starih časih, pa če se podere svet. V soboto je sokolova maškarada. Na to grem in — basta! Basta? Hm! Samo, kako bi se zmuznil od doma? To, to je basta . . .

$$+ 4 = 50 + 7 = 57 + 9 = . . .$$

Tako je razmišljal knjigovodja Tone par dni pred maškarado v svoji pisarni vse od dveh do tedaj, da ga je tovarniška sirena rešila misli in številke. Številke? O, ne! Te ga čakajo doma na novo. Misli? Tudi ne! Saj je imel sedaj še več časa za razmišljanje. Vso pot, od tovarne do doma, da ga ni zmotil na mostu prijatelj Pepe, potnik po poklicu.

„Tone!“

Zbudil se je iz svojih misli in se ozrl.

„A — ti, Pepe!“

„Bog ti daj zdravje! Zamišljen pa, kot milijonar pred konkurzom!“

„Kaj konkurz! Zakon zaleže za deset konkurzov!“

„Ehe, prijatelj! Kdo pa je bil tisti, ki je govoril: Pepe, oženi se! Nimaš pojma, kaj je paradiz. Ko prideš domov — imenitna postrežba, topla postelja itd. Sama hvala, brez konca in kraja.“

„Pozabil si, da je bilo to pred dvema leti. No, ne rečem, da je baš hudo. A saj sam veš! Vsega se preobješ! In potem, nikdar več nisi sam. Kamor greš, žena s teboj! Na sprehod z ženo, v kavarno z ženo, v kino z ženo, na koncert z ženo, skratka — vseposod z ženo in zopet z ženo . . .“

„Ha, ha, ha . . .“

Iz kletke v svobodo si pliček želi zaman so vse prošnje, obeti sladki, ker baba zdaj huda ga v krempljih drži!“

„No, ne sodi napačno! Ne gre za to ampak —“

„ampak včasih bi rad iz gnezda brez samice. Samo je težko, ker samica hlače nosi, samec pa hlačke. Ni res, prijatelj?“

„Res? — Saj ne vem, kako bi ti povedal. No ja, včasih bi šel rad sam med staro družbo pa — njej vendar ne morem reči, da ne sme tja, kamor jaz. In če gre ona, z njo ne morem v družbo, v katero bi jaz rad.“

„In si ne moreš privoščiti zabave, kakoršne bi sam rad. — Veš, to je že na pol podobno vdanosti v ulogo zakonske „copate“. Vraga, svoje dni si imel drugačne pojme o ulogi zakonca. Uveljavi jih! Reci: danes grem sam, ti ostani doma in —“

Dalje prihodnjič.

Dober svet moškim.

Predno se podaš v zakonski jarem, stopi v stalno zvezo s tovarno ključavnic.

Halo!
Halo!
Halo!
Halo!

Halo!
Halo!
Halo!
Halo!

**Kupujte in razširjajte edini
gorenjski list „Škrat“!**

Ruda z gmajne.

Dobro pogodil.

Nekje tam ob vodi leži lično mestece, katero prav radi obiskujejo tujci. Nekoč pride v ta kraj hudomušen tujec ter se ozira sredi trga na vse štiri strani sveta, kot da ne ve kam. Mimo priraca dobrodušen očka ter ga opazuje. Tujec ga vpraša: „Slišite vi, kako pa da ste tu tako neumni, tako majhno mestece, pa tri cerkve; ali ni to preveč? No, pa nič ne rečem, ampak še na vsaki cerkvi po tri ure, to je pa vendar potrata?“ Očka malce pomežikne in odvrne: „Ja, veste, gospod, pri nas smo veliko bolj „kulant“, kot so ljudje drugod. Če pri nas domačin na uro gleda, ni treba tujcu čakati, pač pa lahko tačas na drugo pogleda. Pa z Bogom!“

Ob smrtni postelji.

Žena (umirajočemu soprogu): Dragi možiček, če mi ti umrješ, bom prišla takoj za teboj!“

Mož: „Prosim te, ne greni mi vsaj zadnjih trenutkov!“

Odrezal se je.

V mesto na deželi, kjer imajo baje zelo strogo policijsko uro, pride k nekemu gostilničarju tujec. Ker cel čas sprašuje samo uradne stvari, postane gostilničar pozoren. „Slišite vi, gospod gostilničar, čujem, da imate tu zelo strogo policijsko uro. Kako pa vendar napravite, če imate poln lokal gostov in pride mož postave naznaniti policijsko uro?“ „Hej gospod,“ mu odvrne premetenec, „kaj hitro. Ves v sapi priletim v gostilno ter zavpijem: pri sosedu se koljejo. Vse leti na cesto, jaz pa zaprem gostilno.“

Logika.

Sodnik Pravica: „Vi ste bili od policajja Flegarja zasačen, ko ste kradli pri peku Bučmanu kruh.“

Tat Suša: „Lačen sem bil gospod, lačen.“

Sodnik Pravica: „Lari — fari. Lačen, kaj se to pravi lačen. Jaz sem tudi večkrat lačen; pa ne grem krasti, ampak grem domov ter se lepo najem. Dva meseca ječe, vsak teden z dvema postoma, da boste vedeli, kaj se stori, če je človek lačen.“

Če si v nebesih, ti nič treba ni, če si v peklu, nič ne pomaga, z vic pa lahko sam prideš.

„Škrat“ tudi nekaj pove.

Koliko je ura . . .

Prebrisan čevljarjski vajenec s škornji čez ramo zagleda tujega gospoda. Porodi se mu zlobna misel, da ga malo potegne. Zato vstavi gospoda in nedolžno vpraša:

„Prosim Vas, gospod, koliko je ura?“

Tujec pogleda na svojo žepno uro ter mu prijazno odgovori: „Pol dvanajstih, fantiček.“

„Hvala! No, ob pol eni me lahko v uh' pišete,“ mu v zahvalo zabrusi deček ter — zbeži.

Tujec (seveda) razsrjen, jo ubere za njim in ko vidi, da ga ne dohiti, prične vpiti: „Držite ga!“ Toda nihče se ne spomni, da bi fanta prijel. Na vpitje prihiti tudi stražnik ter vpraša tujca, kaj tako kriči.

„Ta smrkavec mi je dejal, naj ga ob pol eni v uh' pišem,“ odvrne upehani tujec.

„No, no,“ ga potolaži stražnik; pogledavši na uro, „ni treba tako hiteti — saj imate še celo uro čas!“

Lovska smola.

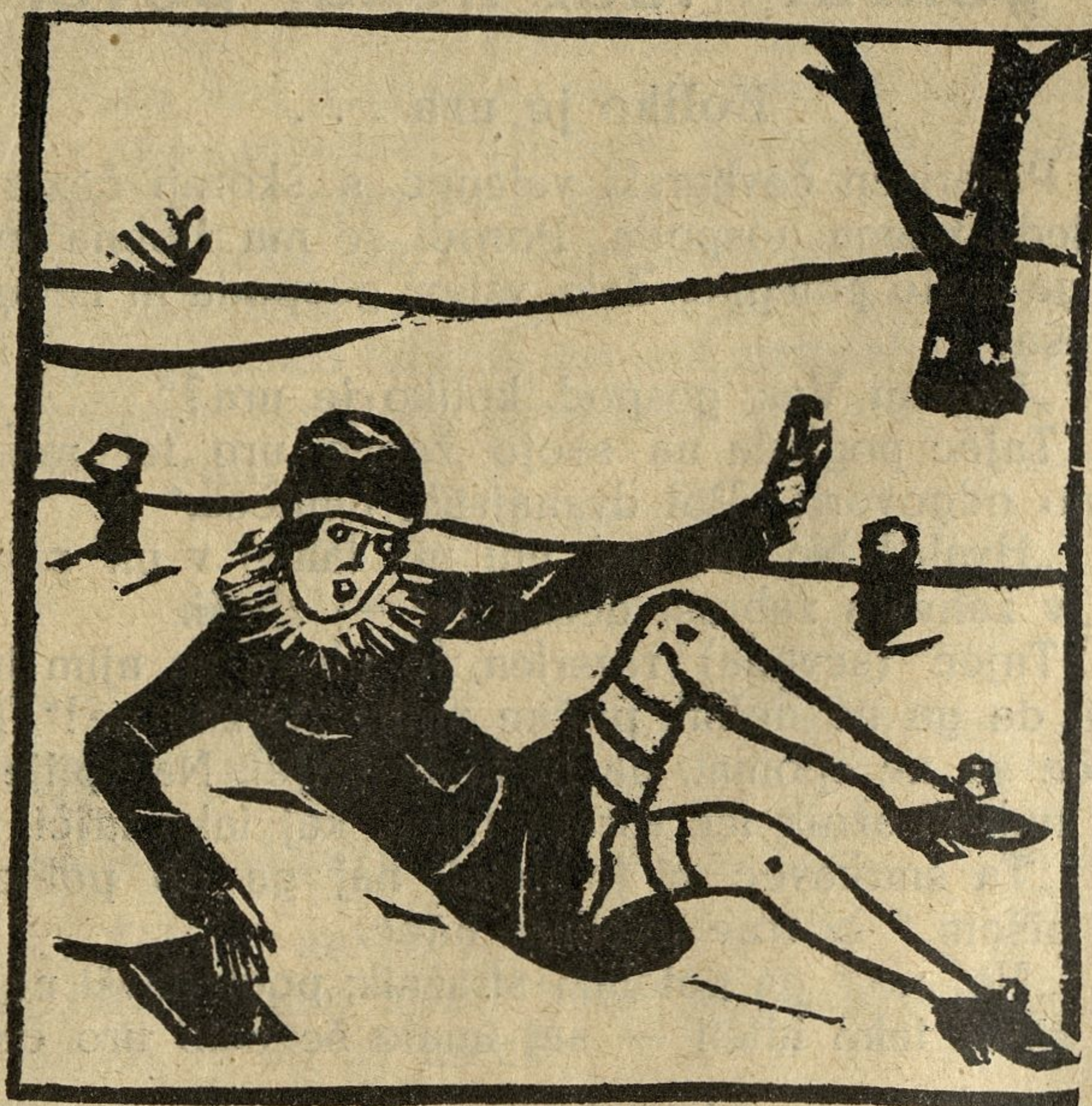
Pogumen lovec ugleda na drugi strani malega potoka krasnega jelena. Nastavi puško . . . pritisne petelina . . . pok . . . dim . . . pljusk . . . in jelen jo v dolgih skokih odkuri . . . lovec pa po vodi brodi . . . Bilo je na Gorenjskem.

♦♦♦♦♦

Sanje. Samokolnico voziti — slabo; general biti — dobro.

Za časa svetovne vojne sem pri „Fligarjih“ koze pasel, no, pa še sedaj večkrat zletim.

Ta padec me spominja na prvo ljubezen . . .

Kdor drugim jamo koplje . . .

Dva razborita fanta prideta okolo polnoči pred gostilno, iz katere se je razlegalo še glasno vpitje.

Tone: „Počakaj Janko zunaj, jaz pa grem notri in pomečem vse na cesto, ti pa šteje, koliko jih bo ven prifrčalo.“ — Janko čaka . . . čaka . . . naenkrat šipa zazveni — se razleti — in eden se že po dolgem vsede na cesto. — Janko vesel, da ima kaj opraviti, šteje: Eden . . .

„Tiho bodi!“ se oglasi ves polomljen — Tone.

Dve sosedi pri vodnjaku.

Prva: „O ljuba moja, ko bi Vi vedeli, kako je moji hčerki hudo. Avto jo je čez stopalo povozil, pa ima celo nogo otečeno.“

Druga: „To še ni tako hudo napram naši puncici, na katero je samo šofer priletel, pa je vse drugače otekla.“

Ne pozna drugih.

„Nikoli nisem poznala drugega moškega, kakor svojega moža!“

„Kaj to ti meni pripoveduješ,“ se oglasi prijateljica. — „Kaj pa oni mladi častnik v spalnem vozu, ko sva potovali v Nizzo?“

„Ali sem ga jaz poznala?“

Praktična ločitev.

Mož: „Sedaj je skrajni čas, da prideva na jasno. Torej se ločiva?“

Žena: „Dobro ločiva se . . . Ti vzameš otroke, a jaz avtomobil!“

Skopuh zdravniku.

„Z Vašim uspavalnim sredstvom sem zelo zadovoljen. — Prespal sem že dvakrat zajutrak, in trikrat kosilo.“

Pri zdravniku.

„Ste poročena?“
 „Nisem, g. doktor!“
 „Imate ljubimca?“
 „O, nimam g. doktor!“
 „Ali ste v drugem stanu?“
 „Ne vem g. doktor!“

Napačno razumela.

Mlada pestunja se javi na podlagi časopisnega oglasa pri nekem ravnatelju za novo službo. Ravnatelj, sam doma, jo vpraša med drugim:

„Ali imate radi otroke?“

„Oja, že gospod ravnatelj — toda ljubše, mi je, da ste previdni . . .“

Rada bi se ga iznebila.

Ciganka: „Ljuba moja! Vi boste zelo srečni; dobili boste dobrega, lepega, poslušnega in kar je največ vredno, bogatega moža!“

„O! To bi bilo nekaj! Samo to mi svetujte, kako naj se otrem dosedanjega moža?“

Važna uloga.

— Jezna sem! Prosila sem režiserja, naj mi po daljša vlogo.

— In?

— Skrajšal mi je krilo.

Pri slikarju.

— Moram li vse sleči?

— Vse, razen zob in las in . . .

Prva: „Jaz ljubim sport.“

Druga: „A jaz ljubim sportnike.“